

derne, ogsaa nogle Steder paa Landet, og vi gøre vort til, at denne Foranstaltning kan udvides, men lad os ikke standse denne nyttige Foranstaltning ved at give den et større Omraade og ogsaa lade Accidenserne stryge.

Jeg nævner endnu, at den ærede Ordfører gentagne Gange pointerede, hvad Hæretallets Standpunkt i Landstinget var. Han er mere inde deri end jeg, jeg vil nødig indlade mig derpaa, men jeg kan imidlertid kun give ham Ret i, at der er en tidligere Tilfendegivelse om, at man ønsker Accidenser afløste. Det erkender Mindretallet ogsaa, men vi paaftaa, at deri indeholdes der intet Vidnesbyrd om, at man vil lade Accidenserne saaledes stryge bort, eller at man ikke vil have alle de alvorlige Spørgsmaal, der knyttede sig dertil, grundig og alvorlig løste. Thi at man for to Aar siden paa et Tidspunkt, hvor der var meget lidt Tid til at behandle den Sag, vedtog et Forslag i den Retning, deri kan man kun se et almindeligt Ønske om at faa Accidenserne fjernede, men ingenlunde en Bekræftelse paa, at man uden videre vilde stryge denne Institution. De to ærede Medlemmer, der med mig udgøre Mindretallet, dele ogsaa denne Opfattelse, og de vare til Stede i Tinget paa den Tid. — Jeg gør ogsaa opmærksom paa, at haade den nuværende ærede Kirkeminister og den tidligere ligeledes bestemt have staaet paa, at Højtidsofferet burde afløses, men ikke taget Ordet for den anden Del af Sagen.

Jeg skal derefter kun gøre nogle faa Bemærkninger om de enkelte Punkter, paa hvilke Mindretallet har foreslaaet Forandringer i Regeringsforslaget. Regeringsudkastets § 3 indeholder i Slutningen en Bestemmelse om, at det Bederlag, som saaledes bestemmes for Højtidssofret, skal deles, dog saaledes, at det ved Delingen bliver i Almindelighed at iagttage, at der ikke tillægges de vedkommende Skolelærere tilsammen ud over Halvdelen af den samlede Afsløsningssum. Vi have ikke kunnet se Retfærdigheden deraf; men vi have ment, at hvis det er saa, at disse Lærere ville faa mere end Halvdelen af den samlede Afsløsningssum, saa maa den paagældende Gejstlighed finde sig i kun at faa mindre end Halvdelen, og vi have derfor foreslaaet, at disse Liniere skulle udgaa.

Dernæst har Mindretallet foreslaaet en anden Affattelse af § 6; det er ikke nogen virkelig Afvigelse fra Regeringsforslaget. Jeg skal nævne, hvad det er for Forhold, der her er Tale om. I Regeringsforslaget hedder det, at hvor særlige Omstændigheder maatte tale derved, kan Ministeriet, naar Begæring derom fremlættes af en af Parterne, bestemme, at der hvert tiende Aar skal foretages en Revision af den stedfundne Afsløsningsforretning, og efter Regeringsforslaget skal Bederlaget jo bestemmes saaledes, at der til det, som viser sig at være det gennemsnitlige Beløb af Højtidssofret, skal lægges $\frac{1}{10}$. Begge disse Forslag har Mindretallet tiltraadt. Vi have fundet det naturligt, at naar der foretages en saadan Burdering af en Ydelse, som har været givet i nogle Aar, og denne Burdering skal gælde for al Fremtid, bør man ikke stille de paagældende nydelsesberettigede altfor knebent. Derfor mene vi, at det har været fornuftigt, at Forslaget afrunder Summen med $\frac{1}{10}$, idet der derved tages Hensyn til den Tilvækst, der fremtidig kunde komme. Vi have ogsaa villet, at det kun skulde være under særlige Omstændigheder, at der skulde komme en Revision efter 10 Aars Forløb, og vi have stærkere pointeret dette, idet vi foreslaa, at det kun skal ske, naar noget saadant straks bestemmes ved den første Afløsning. Vi ønske nemlig, at denne Afløsning maa blive saa endelig som mulig, og at vi saa ere færdige med den Historie, saa at man ikke altid om 10 Aar kunde tage det op igen og sige: Nu ville vi have en Revision. Vi have erkendt, at der kunde være enkelte Steder, hvor der er en saadan Udvikling til Stede, at det vilde være heldigt, at en Revision kunde finde Sted, naar Forholdene om 10 Aar have forandret sig, men det skal kun kunne finde Sted under særlige Omstændigheder og kun naar det vedtages samtidig, med at Afløsning finder Sted. Endelig skal det være afhængigt af Ministeriets Billigelse. — Vi foreslaa dernæst en Ombytning af de følgende Paragraffers Ordning, saaledes at det bliver tydeligt, at det skal bestemmes ved den første Afløsning.

Jeg skal endelig omtale den Ændring, som Mindretallet har stillet til § 7. Den har en noget større Betydning. Den Afløsning af Højtidsoffer, der hidtil har